

گزارش بزرگداشت سی و نهمین سالگرد رستاخیز سیاهکل و سی و یکمین سالروز قیام ۲۲ بهمن ۱۳۵۷

بتاریخ شنبه ۲۰ فروردی ۲۰۱۰ ساعت ۷ شام ، فعالین چریک های فدایی خلق ایران در شهر تورنتو (در سالن کتابخانه مرکزی نارت یارک) سی و نهمین سالگرد رستاخیز سیاهکل و سی و یکمین سالروز قیام ۲۲ بهمن را بطور باشکوهی تجلیل کردند . جمع غفیری از ایرانی ها و تعدادی از افغان های آزادیخواه و مبارز - مقیم تورنتو - با شرکت در این مراسم ، یاد و خاطره جانباخته گان راه آزادی و سوسیالیزم را گرامی داشتند و همبستگی خود را با مبارزات آزادیخواهانه مردم در بند و زیر شکنجه ایران تداوم بخشیدند .

تالار بزرگ کتابخانه نارت یارک ، در واقع محل برگزاری محافل سیاسی ایرانی های مبارز این شهر می باشد که گنجایش ۲۰۰ صندلی (چوکی) را دارد . به سبب انبوهی از جمعیت و علاقمندانی که بعداً داخل تالار شدند ، بیشتر از ۳۰ صندلی اضافی در تالار گذاشته شد .

دیوار های داخل تالار با عکس های شهدای سازمان چریکهای فدایی خلق ایران و شعار های مرگ بر جمهوری اسلامی ایران و... مزین شده بود . در سطح ستیژ ، درختان به رنگ سیاه تجسم ای از جنگل سیاهکل و ستاره هایی برنگ سرخ (نصب شده بر روی درختان سیاه) نمادی از چریک های جانباخته فدایی خلق ایران که با خون پاکشان قیام ۲۲ بهمن ۱۳۵۷ را آبیاری کردند ؛ دیده می شد.

سر ساعت ۷، بعد از اینکه سرود جهانی انترناسیونال نواخته شده و حاضرین همه بپا خاستند، رفیق سارا نیکو، یک تن از هوادان شجاع و پر تحرک چریکهای فدایی خلق ایران بر روی سٹیژ ظاهر شد و پشت مایکریفون قرار گرفت. نخست در رابطه با قیام 22 بهمن و رستاخیز سیاهکل توضیحاتی به شنونده گان ارائه نمود. بعداً به معرفی پروگرام پرداخت، که مشتمل بود بر دو بخش: دربخش نخست؛ موسیقی بسیار دلچسپ توسط هنرمند مردمی (شهروز) اجرا گردید.

شهروز
هنرمند مردمی

متعاقب آن ، رفیق سهیلا دهماسی یک تن از فعالین چریک های فدایی خلق ایران پشت تریبون قرار گرفت و در مورد وضع افغانستان مختصراً توضیح داد. این نویسندهٔ پرکار و با شهامت، بعداً رحیمه توخی را بحیث شاعر انقلابی از افغانستان، که درد خلق های دربند کشورش را بخاطر آزادی فریاد مینماید ؛ معرفی کرد. ایشان از دفتر اول اشعار رحیمه توخی (پیام آتشین) سروده ی " نبرد خلق " را که قبلاً برگزیده بود ، با آواز رسا و بسیار گیرایش قرائت نمود که با کف زدن های ممتد حضور یافتگان در تالار همراهی شد .

با نبرد خلق ... (*)

نییم لاله که دلم را غرق خون کنم
چو دشنه ام که دل دشمن چون کنم

نییم درخت بید که بلرزم از نسیم سحر
چون سرو رسا باد خزان را زبون کنم

نییم گرداب که بچرخم به دور خویش
کوهه ای موجم خیزش در بحر نیلگون کنم

نییم عندلیب که نشینم به شاخه ای گل
پرواز چو عقاب بر سپهر نیلگون کنم

نییم سنگ صبور که خود بشکنم از غم
نعرهٔ آزادی ز شیپور نبرد بیرون کنم

آنانکه از رزم و ستیز لاف ها زدند
گشتند موم دست " نظم نوین " چون کنم

با پا بوسی " غول ... " گرفتند " زمام " مُلک
بانبرد خلق نماد " ... پاگلین " واژگون کنم (**)

(*) - تاریخ سروده : (اکتوبر ۲۰۰۱)

(**) - غول پاگلین : اشاره لنین به امپریالیزم است

بعد از آن ، رفیق دهماسی از رحیمه توخی خواست تا در برابر مایکروفون قرار گرفته سخنش اشرا در رابطه با رستاخیز سیاهکل و قیام بهمن و تأثیر آن بر مبارزین افغانستان برای حاضرین بیان دارد . لحظه ای بعد ، رحیمه توخی بر روی ستیژ برآمده در رابطه با قیام بهمن ، مطالبی را بیان داشت که حاضرین با کف زدن های پر شور از وی قدر دانی نمودند .

رحیمه توخی در جریان سخنرانی

« حاضرین گرامی ، درود بر شما !

سی و نه سال پیش ، شماری از فرزندان صدیق خلق های ایران در شمال کشورشان ، در منطقه ای بنام سیاهکل ، با حمله مسلحانه به پاسگاه ژاندارمری آن ناحیه دست زدند . این رزمندگان پاکباز و سربکف ، با چنین حمله ای تاریخی ، نه تنها محیط مختنق ایران ؛ بلکه اجتماع سیاسی بسیاری از کشور های همجوار ایران را هم دچار تکان هایی نمودند . کشور ما افغانستان ؛ همچنان در دایره همین تکان شامل بود . ذهن برخی محافل سیاسی آگاه را که در پی از جا کندن تخت و تاج ظاهر شاه فاسد بودند ، این تکان تاریخی احتوا کرده بود . طوری که بعد ها ، در همین رابطه ، دو اثر ارزشمند چریکهای فدایی خلق ایران ، زنده یادان رفیق مسعود احمد زاده ، و امیر پرویز پویان ، به نام های " مبارزه مسلحانه هم استراتژی هم تاکتیک " و " ضرورت مبارزه مسلحانه و رد تئوری بقا " ، همچنان " حماسه مقاومت " اثر رفیق اشرف دهقانی در بین مبارزان جوان و مُسن دهه پنجاه کشور ما ، با اشتیاق خاصی دست بدست میگشت . و جر بحث های پیرامون آن صورت می گرفت .

بلی ؛ جوانانی از جان گذشته فدایی ، با این جرقه ، خرمن خشم فروکوبیده شده مبارزاتی خلقهای کشور شانرا آتش زدند . و جهانی را دچار حیرت نمودند . هیچ کس در هیچ جا ، و در هیچ کشور ، انتظار چنین غرش سکوت شکن را نداشت ؛ سکوتی که فقط میتوان قصه سنگینی آنرا از زبان مردگان گورستان های قرون شنید . دیکتاتور ؛ سر زمین بابک ها ، مزدک ها ، مُصدق ها ، حیدرعمو اُغلو ها ، تقی ها ، روزبه ها ، شاملو ها و احمد زاده ها را به گورستان آرزو های انسان هایش مبدل ساخته بود . چنانی که دیوار ها با موش ها و گوش هایشان ، کوچه ها با بچه ها و بازیچه هایشان ، بازار ها با فروشندگان و خریداران شان ، منبر ها با خمینی ها و خامنه ای هایشان ، محافل سیاسی با کتابهای پنهان کرده شان ؛ همچنان رود ها با ماهیان و صیادانشان ؛ همه و همه بی صدا بودند . بر در و دیوار خانه ها ، کوچه ها ، بازار ها ، مدرسه ها ، مساجد و معابد سایه وحشت از دیکتاتور و ساواک اش نشسته ، مانع درخشش آفتاب آزادی و گرمای زندگی ساز آن گردیده بود . مردم مظلوم و طیف های مبارزاتی گوشه نشین شده ، هیچ گپ و سخنی (جزء " حرکت مُرد در این وادی خاموش و سیاه ") برای گفتن نداشتند . درچنین جو اختناق بود که " ماهی سیاه کوچلوی " آبهای دریای ایران ، تمردش را ، خیزش اشرا ، شورش و قیام اشرا در وجود سلاح بدستان سیاهکل نشان داد . و آنانرا واداشت که یکی از خرطوم های متعفن حفاظتی شاه را در جنگل های سیاهکل ، با شلیک تیر های آتشین ، به خاکستر مبدل سازند . غرش مسلسل و درخشش آتش تیر های جنگاوران سیاهکل ، در رگه های جنگل سیاه و ساکت ؛ روشنایی و

گرمای تازه ای رساند . و در سالهای بعد ؛ یعنی در انقلاب بهمن ، روشنایی و گرمای توان افزایش را ، عمق و پهنای غیر قابل تصور بخشید .

من بخاطر برگزاری این روزی برجسته ، که در کتیبه تاریخ پرافتخار خلق های آزادیخواه ایران حک شده ، اولتر از همه به خلق های بپا خاسته ایران که خیزش خونین شان علیه خامنه ای دیکتاتور و رژیم خون آشامش - جهان پرماجرا را مبهوت و متحیر ساخته - به رفقای مبارز و گرانقدر فدایی : رفیق اشرف دهقانی ، رفیق پولاد ، و سایر کمونیست های ایران ؛ همچنان به تمام خواهران و برادران ایرانی خود که در این محفل خجسته تشریف آورده اند ، از صمیم قلب تبریک و تهنیت میگویم .

زنده و پر توان باد مبارزات مردم دلیر و زنجیرشکن ایران ، بر ضد رژیم فاسد و گندیده جمهوری اسلامی !

نابود باد امپریالیزم امریکا و مزدورانش ، که افغانستان را اشغال کرده و مردم بی دفاع آنرا

بطور دسته جمعی بقتل می رساند !

زنده باد همبستگی خلقهای سراسر جهان بخاطر برپایی انقلاب سوسیالیستی تا رسیدن به

جامعه بدون طبقه ! « - (رحیمه توخی)

بعد از مکث 15 دقیقه برای تفریح ، رفیق سارا نیکو بخش پرسش و پاسخ و بحث پیرامون رستاخیز سیاهکل ، قیام 22 بهمن و جنبش انقلابی اخیر را توسط رفیق گرانقدر فریبرز سنجرى اعلام داشت .

رفیق اندیشمند سنجرى ، با تبحر و احاطه ای که بالای مسایل سیاسی کشورش دارد ، پیرامون رستاخیز سیاهکل و قیام 22 بهمن ، همچنان رخداد های سیاسی ایران در سالی که قیام 22 بهمن دیکتاتور ایران را از صحنه سیاست خارج ساخت . و به زباله دان تاریخ سپرد ؛ همچنان حول و حوش حوادث سالهای بعد از انقلاب و کشتار های دسته جمعی توسط رژیم جلااد جمهوری اسلام وابسته به امپریالیزم و تحلیل حوادث و رخداد های خونین چند ماه اخیر و نقش توده ها ، رهبری قیام و عوامل ذهنی در تکان های انقلابی - از رستاخیز سیاهکل و قیام بهمن تا هم اکنون - توضیحاتی در خور ستایش ارائه نمود که با کف زدن های پرشور حاضرین در تالار ، همراهی گردید . بعد از پایان صحبت های پر محتوای رفیق سنجرى ، نوبت به پرسش و پاسخ رسید . شماری از پرسش کننده گان (از طیف های سیاسی مختلف) از جا بر خاسته در برابر مایکروفونی که در نزدیکی سٹیژ گذاشته شده بود ، قرار گرفته با علاقمندی آمیخته با احترام سوالات شانرا مطرح کردند [از جمله نویسنده زندان دیده ایران دکتر عزت مصلی نژاد عضو تیم تحریریه نشریه وزین و قاره ای شهروند و نویسنده کتاب " شکنجه در عصر ترس " (بزبان انگلیسی) ، با لبان خندان و مهرآفرین ، پرسش توأم با احترامش را مطرح نموده ...] که غرض اقناع هر پرسش کننده ، پاسخ

قناعت بخشی از جانب رفیق سنجری ؛ با آرامش و صمیمیت ارائه شد . قبل از پایان محفل حاضرین بخاطر جانباختگان راه آزادی از جایشان بلند شده یک دقیقه سکوت کردند . این محفل با ابهت و پرشکوه و پر حرارت ، در فضای تفاهم و یکرنگی ، همدلی و همبستگی و گرمجوشی پرمهری ایرانی های دلاور و آزادیخواه تا ساعت یازده شب ادامه یافت .

گزارشگر :

فرید احمد کریم پور

تقدیم به سایت های وزین و پر محتوای " پیام آزادی " [www.payameazadi.org] و
" بابا " [www.baaba.eu]